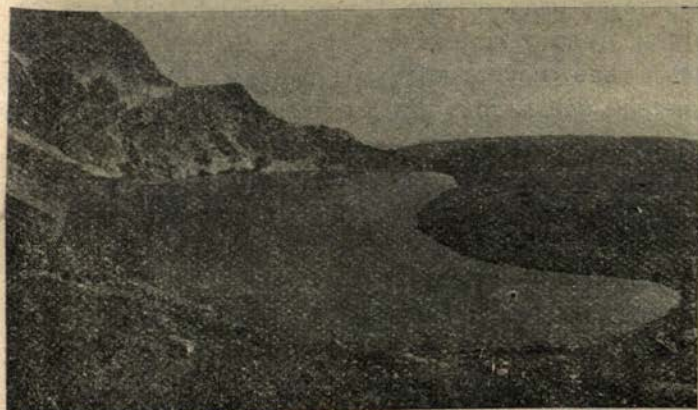

широки поляни, наречени голѣмо и малко пазатище, срѣдъ които хрупаха сочна трева нѣколко стада. И това на повече отъ 2 хил. метра височина!

Преди да се изкачимъ на Рила, всички знаяхме, че тя е островърха грамадна маса и никой не предполагаше, че по-нейното било се носи пѣсенъта на овчарския кавалъ. Колко много се зарадвахме, когато видѣхме хора по тия висини! Радваха се и самитѣ овчари. Тѣ ни посочиха кжде сж езерата и ни избавиха отъ лутания въ тоя лабиринтъ.

Езерото „Бъбрека“.

Вървѣхме сега по билото — нѣмаше никакви стрѣмнини, а само силния вѣтъръ и голѣмия студъ, отъ който зъзнѣхме презъ м. юний, тъй както се мръзне зиме, напомняха, че сме твърде на високо въ планината. Всѣки мигъ картинитѣ се мѣнятъ. Още отъ първитѣ стѣпки по стрѣмнитѣ скали ние бѣхме очаровани отъ безкрайното разнообразие на рилската природа, но това, което видѣхме отъ билото